



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobců: a) D. L. H., IČO X, se sídlem X.
b) Development Trade s.r.o., IČO 04854799, se sídlem Melantrichova 970/17, 110 00 Praha 1
oba zastoupeni Mgr. Michalem Varmužou, advokátem, se sídlem Kozinova 21/2, 787 01 Šumperk

proti
žalovanému: Celní úřad pro Plzeňský kraj, se sídlem Antonína Uxy 11, 303 88 Plzeň,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí ředitele Celního úřadu pro Plzeňský kraj o námitkách proti zadržení věcí ze dne 2. 3. 2020, č. j. 26555-20/2020-600000-11,

takto:

- I. Žaloba se v části, ve které žalobci požadují, aby soud zrušil rozhodnutí ředitele Celního úřadu pro Plzeňský kraj o námitkách proti zadržení věcí ze dne 2. 3. 2020, č. j. 26555-20/2020-600000-11, zamítá.
- II. Žaloba se v části, ve které žalobci požadují, aby soud uložil žalovanému povinnost vrátit zařízení Pegasus, která byla zadržena dle úředního záznamu ze dne 4. 2. 2020, č. j. 26555-3/2020-6000000-61, odmítá.
- III. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobci se domáhali zrušení rozhodnutí ředitele Celního úřadu pro Plzeňský kraj o námitkách proti zadržení věcí ze dne 2. 3. 2020, č. j. 26555-20/2020-600000-11 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým byly zamítnuty námitky podané proti opatření o zadržení věci Celního úřadu pro Plzeňský kraj (dále též „celní úřad“, případně „správní orgán I. stupně“) ze dne 4. 2. 2020, č. j. 26555-3/2020-600000-61 (dále též „opatření“), kterým bylo zadrženo 7 ks technických zařízení typu Pegasus včetně příslušenství a finanční hotovosti ve výši 1 000 Kč pro důvodné podezření, že v souvislosti s jejich užíváním docházelo k porušování zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách (dále též „zákon o hazardních hrách“, případně „ZHH“). Věci byly zadrženy v provozovně HERNA SPORT-BAR na adrese náměstí Republiky 96, 348 02 Bor. Dále žalobci navrhovali, aby soud žalovanému uložil povinnost vrátit zařízení Pegasus, která byla zadržena dle úředního záznamu ze dne 4. 2. 2020, č. j. 26555-3/2020-600000-61.

Žalobní body

2. V žalobě žalobci v první řadě navrhli, aby soud přerušil řízení do skončení řízení o kasační stížnosti u Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 79/2020, která byla podána ve věci vedené u Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 25 Af 4/2020, a ve které je řešena procesní otázka, zda může soud uložit celnímu úřadu povinnost navrácení zadržených věcí.
3. Dle žaloby byl žalobce ad a) žalovaným označen jako kontrolovaná osoba, u níž vzniklo podezření, že provozuje hazardní hru bez platného povolení. Žalobkyně ad b) je osobou, která má od žalobce ad a) pronajatý prostor pro provozování technických zařízení se soutěží Pegasus a je subjektem, který tuto soutěž provozuje a u kterého došlo zadržením těchto zařízení k nezákonnému zásahu do jejích práv.
4. Žalobci obecně namítali, že napadené rozhodnutí je vnitřně rozporné, nepřezkoumatelné a absentují v něm důvody pro rozhodnutí.
5. Dále namítali, že správní orgán nemá nijak podloženo ono důvodné podezření, že se v případě soutěže Pegasus jedná nebo může jednat o hazardní hru, resp. je v této věci zcela zřejmé, že důvodné podezření žalovaného na provozování nelegálních hry zde zcela chybí. Rovněž jako nesprávné považovali právní hodnocení skutkového stavu.
6. Dle žaloby by žalobce ad a) měl být pouze osobou povinnou, nikoli osobou kontrolovanou, nezajišťuje totiž aktivně podmínky pro provozování soutěže Pegasus, jelikož obsluhu si zajišťuje sama žalobkyně ad b) prostřednictvím pracovních poměrů na základě dohod o provedení práce. Tento svůj názor žalobci opřeli o rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 1 As 347/2019. Žalobce ad a) navíc ani žalobkyni ad b) nepronajímá žádné prostory k provozu soutěží Pegasus, jelikož ta si je pronajímá od společnosti ABMN.CZ s.r.o., která je má v pronájmu od majitele budovy.
7. Závěry správního orgánu, že dohody o provedené práce v rozsahu 4 hodin měsíčně jsou nedostatečné pro zajištění obsluhy, jsou nesprávné. Obsluha zařízení totiž vyžaduje minimum času, jelikož po dobu hry není obsluha potřeba. Ta je potřeba až v případě vyplácení výhry či vrácení vkladu.
8. Žalobci uvedli, že soutěž Pegasus je koncepčně zcela novou soutěží, zásadně odlišnou od jakékoliv jiné soutěže, kterou celní úřady zařazují pod tzv. kvízomaty. Z hlediska základních principů soutěže Pegasus popsaných následně i žalovaným v protokolu o kontrole se zcela evidentně jedná o soutěž, kterou nelze podřadit pod zákon o hazardních

hrách, neboť v ní zcela absentuje náhoda nebo neznámá skutečnost, která by rozhodovala zcela nebo z části o výhře či prohře ve smyslu zákona o hazardních hrách, a chybí tak ono důvodné podezření ve smyslu ustanovení § 121 zákona o hazardních hrách.

9. Žalobci namítali, že ze strany celního úřadu došlo k zásadnímu pochybení při ověřování „důvodného podezření“. Správní orgán má dlouhodobě o soutěžích Pegasus velmi mnoho informací, s ohledem na které je zde důvodné podezření natolik oslabeno, že správnímu orgánu chybí důvodné podezření pro možnost zadržení zařízení. Rovněž tyto získané informace jsou vykládány účelově tak, aby byla obhájena důvodnost zadržení.
10. Dle žalobců je v § 121 odst. 1 větě první zákona o hazardních hrách podstatným slovem právě slovo „důvodné“, které značí, že celní správa musí mít ono podezření od počátku velmi pečlivě zdůvodněno, zjištěno na podkladě konkrétních skutečností, a musí být schopna od počátku vysvětlit, v čem spočívá ona náhoda v soutěži, která rozhoduje o výhře nebo prohře ve smyslu ZHH, aby se vůbec jednalo o zařízení či hru spadající pod ZHH. Nestačí jakékoliv podezření s odkazem na vzhled zařízení či obecné formulace o možné náhodě, že se celní správa domnívá atd. Důvodnost podezření o náhodě v soutěži ve smyslu ZHH musí být pečlivě doložena konkrétními skutečnostmi, důkazy a podklady, na jejichž základě bylo podezření zjištěno a čím je zdůvodněno v dostatečné intenzitě. V opačném případě by byla připuštěna libovůle celní správy v zabavování věcí v tomto směru a dotčené osoby by byly vystaveny ze strany celní správy zadržování věcí a čekání na výsledek podle všeho několikaletého správního řízení.
11. V napadeném rozhodnutí se žalovaný vypořádal se skutkovými námitkami žalobců ohledně absence důvodného podezření zcela účelovými tvrzeními. V napadeném rozhodnutí se uvádí, že se ve hře nachází náhled na průběh hry Tetrix, který je však dobrovolný, čímž není vyloučena náhoda v soutěži.
12. K principům soutěže žalobci dále odkázali na protokol o kontrole Celního úřadu pro Zlínský kraj č. j. 15951-11/2019-640000-61 v jiné, ale obdobné věci, kde správní orgán uvedl: *„před zahájením hry a kdykoliv v jejím průběhu má hráč možnost náhledu na průběh soutěže, a to prostřednictvím hry Tetrix atd., hrací kolo končí a hráči se zobrazí výsledek kola, a to typ hodnoty, která ve hře nastane (buď Tetrix odměna anebo Pegasus banka), a její výše (jak se uvádí v herním plánu ... atd.).“* (...) *„soutěžící má možnost nahlédnout na následující hodnotu, případně hodnoty všech následujících kol a následně se může hráč rozhodnout, zda souhlasí s těmito hodnotami a provede hru nebo nikoliv....“* Uvedená charakteristika dle názoru žalobců vylučuje tvrzení celního úřadu o údajné náhodě. Již z popisu principů soutěže Celního úřadu pro Zlínský kraj je zřejmé, že zjištěné principy soutěže vyvracejí následné tvrzení celních úřadů o údajné náhodě v soutěži Pegasus v podobě nevědomosti soutěžícího tom, kdy získá odměnu Tetrix a v jaké výši a že je mu z pohledu soutěžícího náhodně vygenerována zařízením.
13. Pro posouzení soutěže Pegasus jsou v první řadě podstatná pravidla soutěže. Pracovníci celního úřadu odsouhlasili, že jsou s nimi seznámeni, tedy že ví, jaké jsou jejich možnosti v soutěži, jaké jsou principy atd. Obsah pravidel nebyl zjištěn celní správou podle všeho ani částečně, a pracovníci celní správy pravidla soutěže podle všeho ani nečetli, rovnou je odsouhlasili, aniž tedy věděli aspoň částečně, co je v nich napsáno. Pravidla soutěže, která celní správa zcela evidentně nezjišťovala, jsou pro samotné posouzení věci velmi podstatná.
14. U jiných soutěží, u kterých celní úřady tvrdí, že se má jednat o nelegální hazard, v minulosti a i v současné době celní orgány dlouhodobě uvádí, že *„náhoda spočívá v tom,*

že soutěžící nemá náhled na celý průběh hry a neví, jak může hra skončit a kolik může soutěžící získat atd.“ U soutěže Pegasus je ale náhled na celý možný průběh hry v soutěži přítomen v dovednostní části hry Tetrix, jak ostatně uvedli i pracovníci Celního úřadu pro Zlínský kraj. Cílem pro soutěžícího je z 96 možných a dostupných kombinací předem daných výsledků najít pro sebe tu nejvýhodnější možnost získání výhry, včetně přípustných vzájemných kombinací.

15. Pegasus je strategická hra, kde jsou soutěžícímu známy dopředu všechny okolnosti, které potřebuje k tomu, aby si stanovil pro sebe optimální podíl odměn Kredit/Banka, o které chce hrát. Je 6 jediných možných celkových odměn soutěže přesně v součtu daných a garantovaných v poměru Kredit + Banka. O výši této celkové odměny v soutěži si soutěžící rozhoduje sám. Není to software v zařízení nebo náhoda zabudovaná v soutěži, kdo určuje, kolik v soutěži soutěžící získá, ale je to soutěžící, který si volí nákupy jednotlivých kol tak, aby získal podle něj nejlepší možnou výhru, výše výhry je na soutěžícím a jeho vědomostech a dovednostech.
16. V soutěži Pegasus nefunguje žádný generátor náhody, všechna kola v soutěži jsou v zařízení pevně definována předem a soutěžící při vstupu do hry má k dispozici v každé Vizualizaci vždy v dovednostní části hry Tetrix aktuální náhled na celý průběh soutěže, na počet kol předem, který se rovná poměru aktuální částky v kreditu / aktuální výše ceny za nákup, kterou si zvolí. Je pouze na soutěžícím, kterou vizualizaci si po získání náhledu na jednotlivé Vizualizace v Tetrix soutěži vybere a odehraje. V Tetrix soutěži se soutěžícím neodečítají žádné finanční prostředky, z finančního hlediska je tedy náhled zcela zdarma, nedochází k žádnému vkladu do soutěže. Po odehrání Tetrix hry se soutěžící následně rozhodne, kterou Vizualizaci si zvolí, zda vůbec nějakou, a případně může soutěž opustit bez ztráty jakékoliv finanční částky. V rámci Tetrix soutěže se z kreditu žádné prostředky neodečítají.
17. Dále žalobci odkázali na rozhodnutí Celního úřadu pro Plzeňský kraj č. j. 100767-12/2019-600000-12 v obdobné věci, kde se uvádí, že při zkoušce hry Pegasus pracovník celního úřadu vyzkoušel v rámci hry Tetrix náhled na 3 kola dopředu a následně při „válcové“ hře se postavení symbolů na válcích po jejich zastavení shodovalo s náhledem. Dále však celní úřad uvádí neustále omílanou argumentaci, že výhra ve Vizualizaci je závislá na náhodném zastavení výherní kombinace na válcích a že soutěžící neví, kdy co nastane, ačkoliv o jednu stránku zpět uvedl, že soutěži dopředu vidí v náhledu, jak se mu symboly na válcích zastaví. Už z náhledu na 3 kola dopředu vytvořeného celním úřadem v této věci je zřejmé, že válce nemohou být ovládané generátorem náhody. Potvrzuje to tak tvrzení žalobců, že vše je pevně nadefinováno dopředu. Dále žalobci odkázali na protokol o kontrole Celního úřadu pro Kraj Vysočina č. j. 110924-10/2019-630000-61 v obdobné věci, ve kterém správní orgán uvedl, že z náhledu na průběh hry Tetrix zjistil i postavení symbolů pro dané kolo. Ani postavení symbolů v daném kole tedy není pro soutěžícího náhodné.
18. V rámci Tetrix hry v soutěži Pegasus si soutěžící v dovednostní části soutěže vytvoří náhled na celý možný průběh soutěže, včetně toho, jak bude mít postavené symboly na válcích v jednotlivých kolech. Toto celní úřad zcela evidentně „nezjistil“, resp. to z nějakého důvodu zapomněl uvést v kontrolních zjištěních. Samotná Vizualizace nic negeneruje, pouze zopakuje soutěžícím již známý průběh jednotlivých kol, tak jak jej viděl v Tetrix dovednostní soutěži. Tedy za předpokladu, že se soutěžící rozhodne si některá kola z jednotlivých Vizualizací zakoupit.
19. Na podkladě podrobného shrnutí průběhu a principů hry žalobci uvedli, že soutěžící ví

předem prakticky vše, zná celý průběh hry a všechny možné výsledky, kolik tedy může ve hře vyhrát; jediné, co logicky nezná, jsou otázky v Pegasus bance, které konkrétní z nich bude muset zodpovědět (to již není o náhodě, ale o znalostech soutěžícího). V průběhu soutěže ani v jednom kole nepřistupuje ke vkladu soutěžícího do soutěžního kola z pohledu soutěžícího náhoda nebo předem neznámá okolnost, a nejsou tak splněny podmínky pro to, aby bylo možno soutěž podřadit pod zákon o hazardních hrách, protože soutěžící přesně předem ví, co v daném kole nastane, jakou získá odměnu, zda Tetrix nebo Pegasus a v jaké výši, včetně grafického pozadí, jak proběhne atd.

20. Žalobci dále citovali rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2018, sp. zn. 1 As 136/2018, ve kterém se jednalo o starší typ vědomostních soutěží – vědomostní kvíz („kvízomat“), kde soudy co do náhody shledaly ten problém, že ve hře byly zařazeny tzv. dílčí prohry. To je rozdíl oproti soutěži Pegasus, kde má soutěžící náhled na celý průběh soutěže předem a ví, jak a s jakou částkou může na konci soutěže skončit. Všechny principy soutěže jsou popsány v pravidlech soutěže, která museli pracovníci celního úřadu odsouhlasit. Rovněž jsou v pravidlech uvedeny další informace o tom, kolik možností odpovědi je na jednotlivých úrovních Pegasus banky a kolik má soutěžící času pro odpověď.
21. Ohledně znalosti či neznalosti správné odpovědi na otázku nelze v žádném případě hovořit o náhodě ve smyslu zákona o hazardních hrách, neboť správné zodpovězení otázky či splnění úkolu je zcela v dispozici soutěžícího a nemůže se tedy jednat o náhodu či neznámou okolnost. Na podporu tohoto svého závěru žalobci odkázali na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 11. 2017, sp. zn. 57 Af 23/2016, ze kterého vyplývá, že cokoli je sázející schopen ovlivnit svými znalostmi či dovednostmi, nelze v žádném případě považovat za náhodu.
22. Z toho, co zjistil už celní úřad z hlediska charakteristiky soutěže, a ze shora uvedeného bylo zřejmé, že zde tedy absolutně chybí ono „důvodné podezření“ celního úřadu, že se jedná o hru, ve které rozhoduje náhoda. Výhra nebo prohra je v soutěži Pegasus pouze a jen otázkou znalostí a dovedností soutěžícího a soutěžící má předem náhled na celý možný průběh soutěže a ví přesně, kolik může získat podle rozsahu jeho úspěchu v soutěži s tím, že zná předem i postavení symbolů v jednotlivých kolech.
23. Nesmyslný je závěr celního úřadu o tom, že soutěžící nemusí náhled v Tetrix soutěži vytvořit, a proto pro něj bude získání přímých Tetrix odměn neznámou nebo náhodou, protože to již není o náhodě, kterou by soutěžící nemohl ovlivnit a která by rozhodla o prohře nebo výhře. Jedná se o rozhodnutí soutěžícího.
24. Žalobci závěrem uvedli, že ve věcech řešených dle § 121 zákona o hazardních hrách dochází k zadržení věcí. Proti zadržení má možnost dozorovaná osoba si podat námitky, o kterých rozhoduje ředitel celního úřadu, jehož rozhodnutí je konečné. Napadené rozhodnutí je tedy rozhodnutím, které přezkoumává i nezákonnost zásahu – zadržení věcí. Žaloba má být tedy ochranou jak proti samotnému rozhodnutí, tak i proti nezákonnému zásahu spočívajícím v zadržení věcí. Žalobci tedy musí mít i možnost domáhat se i navrácení zadržených věcí, nejen zrušení napadeného rozhodnutí.

Vyjádření žalovaného k žalobě

25. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobní námitce, že žalobce ad a) má být pouze osobou povinnou, nikoliv kontrolovanou odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 1 As 347/2019-38. Jako dozorovanou i kontrolovanou osobou byl kontrolní skupinou v průběhu výkonu kontroly v provozovně vyhodnocen žalobce ad a), který byl v době

kontroly na místě přítomen. Jak vyplývá z výpisu z živnostenského rejstříku, žalobce ad a) má v místě, kde byla provedena kontrola, adresu své provozovny, přičemž žalobkyně ad b) nemá v dostupných rejstřících provozovnu uvedenu žádnou. Žalovaný má za to, že nedošlo k pochybení při určení dozorované a kontrolované osoby. K tomuto určení postačuje pouhé důvodné podezření a toto bylo dáno, přičemž nelze odhlédnout od rozporu mezi rozsahem práce sjednaným mezi žalobkyní ad b) na straně jedné a žalobcem ad a) a paní T. T. L. na straně druhé dohodami o provedení práce (maximálně 4 hodiny měsíčně) a rozsahem skutečně prováděné práce při obsluze zařízení. Tvzení žalobců, že obsluha soutěží Pegasus je zajištěna pouze osobami na základě dohod o provedení práce a vyžaduje minimum času, dle názoru žalovaného neobstojí, neboť pokud by byla plně zajištěna obsluha pouze osobami, s nimiž byla žalobkyně ad b) uzavřena dohoda o provedení práce v rozsahu této dohody o provedení práce (4 hodiny měsíčně, a tedy celkem 8 hodin měsíčně u obou dohod), připadalo by při non-stop provozu na obsluhu zařízení z tohoto rozsahu pouhých 16 minut za 24 hodin provozu a tedy méně než 1 minuta na jednu hodinu provozu.

26. K odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 1 As 347/2019-38, žalovaný uvedl, že předmětem kasační stížnosti byla aktivní procesní legitimace stěžovatelky [shodné osoby s žalobkyní ad b)] k podání zásahové žaloby za situace, kdy správním orgánem nebylo stěžovatelce přiznáno postavení dozorované osoby. V rámci tohoto rozsudku se Nejvyšší správní soud vyjádřil k tomu, koho lze označit za dozorovanou osobu s odkazem na kontrolovanou osobu dle zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (dále jen „kontrolní řád“) a koho lze označit toliko za osobu povinnou, a to za pomoci definice povinné osoby uvedené v kontrolním řádu. Soud dále konstatoval, že z podstaty věci má povinná osoba méně práv než osoba dozorovaná (kontrolovaná), do jejíchž práv může být zasazeno významněji. Z tohoto rozsudku nevyplývá, že by ve smyslu § 5 zákona o hazardních hrách nemohlo být provozovatelů hazardních her a tedy dozorovaných (kontrolovaných) osob více.
27. Ohledně naplnění znaků hazardní hry, které žalobci v žalobě zpochybňovali, odkázal žalovaný na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém se touto otázkou zabýval. Dále uvedl, že ředitel celního úřadu ve svém rozhodnutí zdůvodnil, proč nelze směřovat pojem „bez důvodných pochybností“ s pojmem „důvodné podezření“ a vyložil, v čem spatřoval důvodné podezření opravňující k přijetí opatření o zadržení věci.
28. Žalovaný se dále vyjádřil k časové náročnosti vytváření náhledu. Z pravidel pod bodem 5.3 vyplývá, že pro získání možnosti náhledu je pro každé z kol potřeba složit určitý počet linií ve hře Tetrix. Z videozáznamu k provedenému kontrolnímu nákupu vyplývá, že kontrolní skupině trvalo sestavení jedné linie přibližně 3 minuty. Pokud však žalovaný přihlédne i k předchozím kontrolním zjištěním, lze konstatovat, že časová náročnost složení jedné linie činí nejméně 1 minutu. Časová náročnost složení potřebného počtu linií pro náhled však může běžného hráče od využití tohoto institutu odradit, když toto může trvat až 65 minut. V souvislosti s možností náhledu pak žalovaný také uvedl, že hru je možno hrát bez využití náhledu, tedy nezávisle na hře Tetrix. Bez informace o četnosti a výši hodnot budoucích odměn, je výše Tetrix odměn a jejich četnost z pohledu soutěžícího zcela náhodná a hra probíhá jako na klasickém výherním hracím přístroji, čímž je důvodné podezření, že o výhře nebo prohře rozhoduje alespoň zčásti náhoda nebo neznámá okolnost, dostatečně podloženo. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně v jeho rozsudku ze dne 12. 11. 2019, č. j. 29 A 151/2019-52, dle kterého: „*v případě, že se soutěžící rozhodne, že bude hrát tak, že nevyužije možností vyplývajících z hry Tetrix, je „nenáhodný“ prvek soutěže, jak o něm*

žalobci hovoří (přinejmenším z pohledu soutěžícího) natolik oslaben, že je akceptovatelný závěr o „důvodném podezření“ ve smyslu ustanovení § 121 odst. 3 zákona o hazardních hrách“.

29. Dle žalovaného bylo rozhodnutí správné a zákonné. Smyslem zadržení věci je zabránění porušování zákonem stanovených povinností a opatření důkazů pro navazující řízení.
30. Závěrem žalovaný uvedl, že žalovaným není Celní úřad pro Plzeňský kraj, nýbrž jeho ředitel, který vydal napadené rozhodnutí v rámci jemu zákonem přiznané kompetence.
31. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Posouzení věci soudem

32. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
33. Soud rozhodoval bez nařízení jednání, neboť s tím účastníci řízení souhlasili.
34. Ze správního spisu a z žalobci předloženého napadeného rozhodnutí vyplývá, že napadeným rozhodnutím ředitel žalovaného zamítl námitky žalobců proti opatření o zadržení věci. Opatření se týkalo zadržení sedmi technických zařízení Pegasus včetně příslušenství a finanční částky 1 000 Kč dne 4. 2. 2020 v provozovně HERNA SPORT-BAR v Boru pro důvodné podezření, že v souvislosti s jejich užíváním došlo k porušení zákona o hazardních hrách, neboť jde o hazardní hru a za strany kontrolované osoby nebyla předložena povolení k provozování technické hry. Úřední záznam o zadržení věci dne 4. 2. 2020, č. j. 26555-3/2020-6000000-61, obsahuje údaje o zadržení předmětných technických zařízení a popis kontrolní hry, z níž kontrolní skupina pojala důvodné podezření, že hra na zadržených technických zařízeních je hazardní hrou, protože výsledek hry ovlivňuje náhoda. Součástí spisu je dále protokol o kontrole ze dne 26. 5. 2020, č. j. 26555-38/2020-6000000-61, ve kterém je mimo jiné popsán průběh provedené kontroly, dále jednotlivá skutková zjištění z jednotlivých provedených kontrol (4. 2. 2020, 25. 2. 2020 a 6. 3. 2020) a popis průběhu kontrolní hry provedené celním úřadem. V protokolu je dále vysloven závěr, že na základě zjištěných skutečností existuje důvodné podezření, že kontrolovaná osoba, coby provozovatel hazardních her, provozoval hazardní hru, ke které mu nebylo uděleno povolení, čímž mohl naplnit skutkovou podstatu přestupku dle § 123 odst. 1 písm. b) zákona o hazardních hrách. Součástí správního spisu je i videozáznam provedené kontrolní hry.
35. Soud především uvádí, že nevyhověl návrhu žalobců na přerušení probíhajícího řízení, jehož se žalobci domáhali s odkazem na řízení vedené Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 1 As 79/2020 o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 1. 2020, č. j. 25 Af 4/2020-36. Bylo tomu tak proto, že soud z informačního systému Nejvyššího správního soudu zjistil, že řízení o uvedené kasační stížnosti bylo usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2020, č. j. 1 As 79/2020-38, zastaveno v souladu s § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s., tedy pro nezaplacení soudního poplatku za podanou kasační stížnost. Nebyl tedy žádný důvod probíhající soudní řízení přerušovat.
36. Dále soud konstatuje, že ta část žaloby, ve které se žalobci domáhali zrušení rozhodnutí o podaných námitkách proti opatření o zadržení technických zařízení Pegasus, je nedůvodná.
37. Nejprve soud předesílá, že v napadeném rozhodnutí neshledal vadu

nepřezkoumatelnosti. Žalobci námitku touto vadou toliko zmínili v závěru své žaloby, když uvedli, že pokud by se soud omezil pouze na zrušení napadeného rozhodnutí, nic by žalovanému nebránilo vydat opětovně nepřezkoumatelné a vnitřně rozporné rozhodnutí. Neuvedli tedy, v čem konkrétně tuto vadu shledávají. Jelikož kvalita žalobní námitky předurčuje kvalitu jejího vypořádání, soud se tímto žalobním bodem zabýval rovněž toliko obecně.

38. V tomto směru lze k této námitce uvést, že jak vyplývá z bohaté a konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí bude dána např. tehdy, nebude-li z něj vůbec možno zjistit, jak správní orgán rozhodl, ať už pro úplnou absenci výroku nebo jeho vnitřní rozporností (k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 127/2002-28), případně zásadní nesrozumitelností odůvodnění (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24). I přes určité vady, jimiž je rozhodnutí zatíženo, se však o nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost jednat nebude tehdy, je-li nedostatky možno odstranit výkladem rozhodnutí jako celku, a to v kontextu proběhlého řízení, obsahu správního spisu a podání účastníků (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2006, č. j. 1 Afs 38/2006-72). Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je pak způsobena především nedostatkem skutkových důvodů rozhodnutí, např. pokud se správní orgán nezabýval všemi relevantními okolnostmi věci (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75), není-li zřejmé, z jakých skutkových závěrů žalovaný vycházel, z jakých podkladů učinil své skutkové závěry a jakými úvahami se řídil při jejich hodnocení (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (i implicitně) reagovat. Přehlédnout nicméně nelze fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017 - 38).
39. Soud tuto vadu v napadeném rozhodnutí neshledal. Je z něj totiž nejen patrné, jak žalovaný rozhodl, tak i jaké důvody jej k jeho rozhodnutí vedly. Ostatně lze mít za to, že ani žalobci tuto vadu v napadeném rozhodnutí fakticky nespatořovali, protože celý obsah žaloby je založen na polemice právě se závěry, které správní orgány v projednávané věci učinily. Pokud by vskutku v napadeném rozhodnutí absentovaly důvody pro rozhodnutí, sotva by mohla být podaná žaloba koncipována takto polemickým způsobem (nebylo by s čím polemizovat). V napadeném rozhodnutí pak nelze shledat ani vnitřní rozpornost, naopak, rozhodnutí je vnitřně logicky koherentní, když závěry, ke kterým žalovaný dospěl, vyplývají z jeho skutkových závěrů a jím podaného výkladu aplikace relevantní právní úpravy. To, zda jsou tyto závěry správné, je předmětem dalšího přezkumu, nicméně je nutno zdůraznit, že jen to, že se žalobce neztotožňuje se skutkovými či právními závěry žalovaného, neznamená, že je příslušné rozhodnutí nepřezkoumatelné.
40. Soud však dospěl k závěru, že skutkové i právní závěry, ke kterým správní orgány dospěly, jsou věcně správné. Vyšel přitom z následující právní úpravy.
41. Podle § 3 odst. 1 ZHH se *hazardní hra rozumí hra, sázka nebo los, do nichž sázející vloží sázku, jejíž návratnost se nezaručuje, a v nichž o výhře nebo prohře rozhoduje zcela nebo zčásti náhoda nebo neznámá okolnost.*

42. Dle § 5 ZHH se provozováním hazardní hry rozumí vykonávání činností spočívajících v uskutečňování hazardní hry se záměrem dosažení zisku, zejména příjem sázek a vkladů do hazardní hry, výplata výhry, další činnosti organizačního, finančního a technického charakteru související s uvedením hazardní hry do provozu a se zajištěním vlastního provozu, jakož i činnosti potřebné pro ukončení a vypořádání hazardní hry.
43. Podle § 121 odst. 1 ZHH platí, že: „Osoba pověřená dozorujícím orgánem je povinna zadržet věc, je-li zde důvodné podezření, že v souvislosti s jejím užíváním dochází k porušování tohoto zákona. Osoba pověřená dozorujícím orgánem ústně oznámí opatření o zadržení věci osobě, která má věc v době zadržení u sebe, a neprodleně vyhotoví úřední záznam, ve kterém bude uveden i důvod zadržení, popis zadržených věcí a jejich množství. Osoba pověřená dozorujícím orgánem předá kopii úředního záznamu osobě, která má věc v době zadržení u sebe, a stejnopis doručí dozorované osobě.“
44. Dle § 121 odst. 3 ZHH proti uloženému opatření o zadržení věci může dozorovaná osoba podat do 3 pracovních dnů ode dne seznámení s uloženým opatřením písemné námitky. Námitky nemají odkladný účinek. Ředitel celního úřadu rozhodne o námitkách bez zbytečných průtahů. Jeho rozhodnutí je konečné. Písemné rozhodnutí o námitkách se doručí dozorované osobě.
45. Žaloba, jak je patrné ze shrnutí jejího obsahu výše v tomto rozsudku, je založena na polemice se závěrem správních orgánů, že v daném případě existovalo důvodné podezření, že v souvislosti s užíváním technických zařízení typu Pegasus, která byla zadržena, docházelo k porušování ZHH. Jinými slovy tedy žalobci tvrdí, že v projednávané věci nebyla naplněna hypotéza první věty ustanovení § 121 odst. 1 ZHH, protože správní orgány postupovaly nezákonně, pokud technická zařízení Pegasus s odkazem na toto ustanovení zadržely. S tím se však soud neztotožňuje.
46. Vyjít je v tomto směru nutno z toho, že důvodné podezření, které předpokládá § 121 odst. 1 ZHH jako předpoklad pro zadržení věci, je typickým případem neurčitého právního pojmu. Ten v obecné rovině řečeno zahrnuje jevy nebo skutečnosti obsahově nejasné, které nelze úspěšně zcela přesně právně definovat; jejich obsah a rozsah se může měnit např. v závislosti na místě a času či dalších skutkových okolnostech provázejících aplikaci normy. Při interpretaci neurčitého právního pojmu se správní orgán musí zabývat konkrétní skutkovou podstatou, jakož i ostatními okolnostmi případu, přičemž sám musí alespoň rámcově obsah a význam užitého neurčitého pojmu objasnit, a to z toho hlediska, zda posuzovanou věc lze do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého pojmu zařadit. (dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2007, č. j. 5 As 32/2007-83, č. 2362/2011 Sb. NSS).
47. Z toho vyplývá, že důvodné podezření, které ve smyslu citovaného ustanovení může odůvodnit zadržení věci, musí být založeno na konkrétních okolnostech, které představují dostatečný a rozumný podklad pro závěr, že je dáno důvodné podezření, že v souvislosti s užíváním věci dochází k porušování zákona o hazardních hrách. Přitom však nelze požadovat, aby správní orgán v této fázi řízení učinil naprosto jistý závěr, že tomu tak vskutku je. Požadavek jistoty bez rozumných pochybností je nezbytný zejména při meritorním rozhodování (o uložení pokuty a o propadnutí věci), ale z podstaty věci nemůže být reálný při rozhodování o zadržení věci, tj. při aplikaci institutu, který musí představovat rychlý a efektivní nástroj umožňující reagovat na zjištěný protiprávní stav, v jeho rámci tedy nepřipadá v úvahu provádění rozsáhlého a komplexního dokazování včetně podrobného zdůvodnění, v čem dozorový orgán

spatřuje naplnění zákonných podmínek pro zadržení věci.

48. Zmíněné důvodné podezření se v dané věci musí vztahovat k otázce, zda byl v době kontroly dán důvodný předpoklad, že hra provozovaná na herním zařízení je podřaditelná pod definici hazardní hry ve smyslu § 3 odst. 1 ZHH, podle něhož: „*Hazardní hra se rozumí hra, sázka nebo los, do nichž sázející vloží sázku, jejíž návratnost se nezaručuje, a v nichž o výhře nebo prohře rozhoduje zcela nebo zčásti náhoda nebo neznámá okolnost.*“, a současně nebylo při této kontrole předloženo povolení k provozování hazardní hry. Otázka, zda se nakonec podezření z porušení právních předpisů potvrdí či vyvrátí, je věcí až navazujícího správního řízení, ve kterém bude rozhodnuto meritorním rozhodnutím o případné odpovědnosti za přestupek.
49. Optikou právě uvedeného nahlížel soud na napadené rozhodnutí, přičemž má za to, že plně obстоjí. Podle mínění soudu je v daném případě znak důvodného podezření dán již na základě samotného vzezření zařízení Pegasus. Z pořízeného audiovizuálního záznamu, který je součástí správního spisu, jasně vyplývá, že zařízení Pegasus má na první pohled stejné rysy jako typický hrací automat (nutnost vhazovat peníze, přítomnost „válců“ s obrázky), tj. již tyto okolnosti zakládají podezření o tom, že jde o hazardní hru.
50. Důvodné podezření ve smyslu § 121 odst. 1 ZHH ale podle názoru soudu, a to zcela v souladu s napadeným rozhodnutím, bylo dáno nejen kvůli vzhledu samotných technických zařízení typu Pegasus. V tomto směru se soud ztotožňuje se závěry správních orgánů prezentovanými v jejich rozhodnutích. Odkázat lze i na rozsudek Krajského soudu v Brně v obdobné věci ze dne 12. 11. 2019, č. j. 29 A 150/2019-87, v němž je konstatováno: „*soud však má ve shodě se žalovaným za to, že prvek náhody je obsažen již v tom, že výše potenciální výhry, prezentovaná hodnotou Tetrix odměny, je zcela závislá na náhodně generovaném procesu. Hráč má sice možnost po odebrání hry Tetrix nahlédnout na následující průběh hry, dle čehož se může rozhodnout ohledně své další účasti v soutěži, avšak o typu odměn a její výši ve své podstatě rozhoduje náhoda. Ztotožnit se lze i se závěrem, že v případech, kdy je hra hrána nezávisle na hře „Tetris“, tj. bez informací o četnosti a výši hodnot budoucích odměn, což hra umožňuje, je výše Tetrix odměn a jejich četnost stanovena z pohledu soutěžícího zcela náhodně. Bez účasti na hře Tetrix hra vypadá a probíhá shodně jako na klasickém výherním hracím přístroji (válcová hra, grafické symboly), což samo o sobě zakládá důvodné podezření, že o výhře nebo prohře rozhoduje alespoň zčásti náhoda nebo neznámá okolnost.*“. S citovaným rozsudkem Krajského soudu v Brně se soud ztotožňuje i v ostatních otázkách, které jsou jím řešeny, a lze na něj proto pro stručnost i odkázat. Jeho právní názor byl koneckonců již následován i v rozhodovací praxi Krajského soudu v Plzni (k tomu srovnej rozsudek ze dne 1. 9. 2020, č. j. 57 A 128/2019-171, popřípadě rozsudek ze dne 18. 11. 2020, č. j. 30 A 118/2019-171). Ani v projednávané věci soud není na podkladě obsahu správního spisu a žalobou uplatněných námitek žádný důvod se od této rozhodovací praxe odchýlit. Nad jejich rámec přitom lze ještě poukázat na to, že hra Tetrix (určená pro získání náhledu) není obligatorní, ale fakultativní částí celé hry, a v případě, že ji hráč nehraje, je postavení válců v následující fázi hry pro něj neznámé, a tedy náhodné. Navíc hráč je systémem hry od zapojení se do Tetrixu odrazován, a to především její zdlouhavostí (která je patrná i z videozáznamu o provedené kontrolní hře).
51. Soud má tedy za to, že v projednávané věci byl v době provedené kontroly dán znak důvodného podezření, že provozováním zařízení Pegasus dochází k porušování ZHH, neboť při kontrole nebylo předloženo povolení k provozování hazardní hry. Postup

správního orgánu I. stupně, který zařízení Pegasus zadržel, byl tedy správný.

52. Odkazy žalobců na rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu, případně Krajského soudu v Plzni týkající se tzv. kvízomatů, jsou nepřipadné, neboť skutková stránka projednávané věci se od skutkové stránky, jež byla podkladem pro žalobci citovaná rozhodnutí, liší. Stejně tak soud nepřisvědčil odkazům žalobců na protokoly o kontrole Celního úřadu pro Zlínský kraj, resp. pro Plzeňský kraj. Tyto listiny totiž nemohou nijak svědčit o ustálené správní praxi Celní správy, která by mohla v žalobcích vzbudit legitimní očekávání o jejím postupu. V tomto směru soud upozorňuje, že legitimní očekávání může vyvolat toliko správní praxe dlouhodobá, ustálená a jednotná. To v tomto případě není naplněno, neboť soudu je z jeho úřední činnosti naopak známo, že orgány Celní správy zastávají dlouhodobě a opakovaně ve vztahu k zařízením Pegasus ten výklad, který si osvojil žalovaný i v projednávané věci.
53. Nad rámec odůvodnění věcné stránky rozsudku soud konstatuje, že neprovedl žádný ze žalobci navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.
54. Část žaloby, ve které se žalobci domáhali zrušení napadeného rozhodnutí, tedy soud shledal nedůvodnou, a proto ji výrokem I. tohoto rozsudku postupem dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
55. Dále se soud zabýval žalobci uplatněným návrhem, aby žalovanému uložil vydání zadržených zařízení Pegasus, a to do tří dnů od právní moci rozsudku. Žalobci tento svůj návrh zdůvodnili tak, že jim právní řád neposkytuje jiný prostředek ochrany, který by zajistil vrácení těchto zadržených věcí.
56. Soud ohledně této části žaloby dospěl k závěru, že je nepřipustná.
57. Podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.: *„Nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.“*
58. Mezi podmínky řízení se řadí i pravomoc správních soudů. Ta je vymezena prostřednictvím § 2 a § 4 s. ř. s. Podle § 2 s. ř. s. platí: *„Ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon.“* Případný nedostatek pravomoci soudu se řadí mezi tzv. neodstranitelné překážky vedení řízení, a proto bez dalšího rezultuje v odmítnutí příslušného návrhu (žaloby).
59. Dle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pak: *„Soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen "správní orgán").“*
60. Z citovaných ustanovení pak mj. vyplývá, že soud může v každé věci poskytnout ochranu toliko takovým způsobem, který stanoví (upravuje) zákon. Jinými slovy řečeno, soud není oprávněn vybočit z mezí, které mu zákon stanoví, a poskytnout ochranu veřejným subjektivním právům žalobce jiným nástrojem, než který zákon upravuje.
61. V poměrech projednávané věci je třeba uvést, že v případě žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, kterou žalobce podal, jsou tyto nástroje upraveny v § 78 s. ř. s.,

v němž je stanoveno, jakým způsobem může soud o podané žalobě rozhodnout. Konkrétně je soud, za splnění příslušných podmínek, oprávněn rozhodnout buď o zrušení napadeného rozhodnutí, popřípadě spolu s rozhodnutím správního orgánu I. stupně [§ 78 odst. 1 písm. ve spojení s odst. 3 s. ř. s.], nebo o moderaci uložené správní sankce [§ 78 odst. 2 s. ř. s.]. Zákon nedává soudu rozhodujícímu ve správním soudnictví pravomoc nařídít odstranění materiálních důsledků napadených rozhodnutí, tedy v dané věci ani nařídít vrácení zadržených technických zařízení Pegasus. Jedná se o rozdíl oproti tzv. zásahové žalobě, která nařízení restituce stavu před zásahem za určitých podmínek připouští (k tomu srovnej § 87 odst. 2 s. ř. s.). Stručně řečeno, soud rozhodující ve správním soudnictví není v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu oprávněn uložit žalovanému správnímu orgánu, aby žalobci vydal věci zadržené podle napadeného rozhodnutí. V tomto smyslu tedy soud musel příslušnou část žaloby pro nedostatek své pravomoci odmítnout podle § 46 odst. 1 s. ř. s.

62. Nad rámec uvedeného je však ještě možno uvést jednak to, že příslušný návrh žalobců by nemohl být úspěšný již proto, že se jedná o nárok akcesorický k hlavnímu uplatněnému nároku na zrušení napadeného rozhodnutí. Nedošlo-li pak ke zrušení napadeného rozhodnutí o námitkách proti opatření o zadržení věcí, nebylo by možno současně rozhodnout o vydání zadržených věcí. Spolu s tím je třeba zmínit, že vyhověli by soud žalobě na zrušení napadeného rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, bylo by věci dalšího průběhu správního řízení, zda dojde i ke zrušení opatření spočívajícího v zadržení věcí. Rozhodovat tedy zvlášť o povinnosti vydat zadržené věci by tedy ani tehdy nebylo ústojné, neboť by takové rozhodnutí předjímalo výsledky dalšího správního řízení.
63. Konečně soud uvádí, že správný je odkaz žalobců na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2020, č. j. 1 As 347/2019-38, ve kterém kasační soud v souvislosti se skutkově podobným případem vymezil z pohledu § 121 odst. 1 ZHH postavení dozorované osoby a osoby, která má věc v době zadržení u sebe. Je zřejmé, že procesní postavení těchto osob se liší. Není však zřejmé, kam tato námitka žalobců směřuje, neboť žalobci nijak nekonkretizují, jak měla být jejich práva postupem správního orgánu I. stupně, který přiznal i žalobci ad a) postavení dozorované osoby, konkrétně zasažena. I pokud by totiž bylo pravdou, že správní orgány v tomto směru pochybily, z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu vyplývá, že by tím toliko nedůvodně zlepšily procesní postavení žalobce ad a), neboť osoba dozorovaná má oproti osobě, jež má věc v době zadržení u sebe, právo na podání písemných námitek dle § 121 odst. 5 ZHH. Obě tyto osoby jsou však dle § 121 odst. 3 ZHH povinny věc, jež má být zadržena, vydat. Nelze přitom přehlédnout, že citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu byl vyhlášen až po vydání napadeného rozhodnutí a otázka procesního postavení jednotlivých osob byla do té doby nejasná. Správní orgány přitom v řízení o zadržení věci ve smyslu § 121 ZHH musejí postupovat urychleně, aby ochrana veřejnému zájmu poskytovaná tímto ustanovením byla co nejefektivnější. Proto nelze ani případné pochybení v jejich postupu, kterým je určité osobě přiznáno procesní právo „navíc“, aniž by tím byl poškozen kterýkoli jiný účastník správního řízení či sám veřejný zájem, považovat za takové pochybení, které by snad mělo samo o sobě odůvodnit zrušení napadeného rozhodnutí. Je pak sice pravdou, že v úředním záznamu o zadržení ze dne 4. 2. 2020 byla uvedena jako kontrolovaná osoba pouze žalobce ad a), žalovaný však rozhodl o námitkách i ve vztahu k žalobkyni ad b), která ostatně skutečně měla stejného zástupce jako žalobce ad a) a o všech postupech žalovaného, resp. správního orgánu I. stupně tedy byla informována, nedošlo tedy ani k porušení jejich veřejných subjektivních

práv.

Náklady řízení

64. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 29. října 2021

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu